

ת"פ 55267/11/16 - מדינת ישראל נגד ד.ו.

בית משפט השלום בפתח תקווה

03 אוקטובר 2017

ת"פ 55267-11-16 מדינת ישראל נ' ו'

בפני המאשימה נגד הנאשם
כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל
ד.ו. ע"י ב"כ עו"ד בר משה

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירת גרם חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

מכתב האישום המתוקן עולה כי במועד הרלוונטי עבדו הנאשם והמתלונן כמלגזנים במפעל של חברת "אאא".

בסמוך לחצות, בלילה שבין ה-28.1.16 ל-29.1.16, סיים המתלונן את עבודתו וניגש למלתחות על מנת להתקלח, כאשר הנאשם מחכה לו בחוץ.

באותן נסיבות, כאשר יצא המתלונן מהמלתחות תקף אותו הנאשם בכך שהכה באגרופו בפניו של המתלונן.

למתלונן נגרמו שברים בארובת עין ימין ובסינוס, דימום מהאף ומעין ימין וכן נפיחות והמטומה בעין.

הנאשם הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו, אשר יתייחס אף לשאלת הרשעתו.

מהתסקיר עולה כי הנאשם יליד 1985, הינו רווק המתגורר עם אמו ואחיו באאאא. הנאשם עלה לארץ מאתיופיה בשנת 1985.

הנאשם עובד כמלקט סחורה במחסני חברת בגדים.

ממעסיקו נמסר כי הנאשם הינו עובד מסור ואחראי בעל יחסי אנוש תקינים.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד ושירת שירות צבאי מלא כלוחם. נמסר כי בסוף שירותו ביקש אישור ליציאה לעבודה לנוכח קשיים כלכליים, אך לא קיבל אישור וביצע נפקדות בגינה ריצה מאסר בכלא צבאי.

הנאשם התנדב עם נוער בסיכון באאאא בשנים האחרונות.

הנאשם מסר כי סובל מדכאון וחרדה, בגינם מטופל תרופתית בחמש השנים האחרונות.

נמסר כי לאחרונה פנה לטיפול פסיכיאטרי ופסיכולוגי לבחון המשך הטיפול וההתרשמות היתה כי הנאשם זקוק לטיפול פרטני ומעקב פסיכיאטרי כל עוד נוטל תרופות.

הנאשם נעדר עבר פלילי.

לגבי העבירה הנוכחית נמסר כי המתלונן, אשר עבד עם הנאשם, נהג להקניטו, על אף בקשותיו של הנאשם כי יחדל מכך. הנאשם מסר כי חש חוסר אונים ולחץ לנוכח התנהגות המתלונן ולאחר מספר ימים התקשה להתמודד עם המצב והתפרץ באופן אלים, כמתואר בכתב האישום.

נמסר כי לאחר המקרה עזב הנאשם את מקום העבודה ולא ראה עוד את המתלונן.

הנאשם הביע בושה, צער וחרטה על מעשיו וכן ביטא אמפתיה כלפי המתלונן ונכונות לפצותו.

הנאשם לא הציג מסמכים באשר לפגיעה קונקרטיית בתעסוקתו, אך טען כי הוא חושש שהרשעה תפגע ביכולתו להתקבל ללימודים אקדמאיים בעתיד.

במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום נמצא כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הינו נמוך ומידת החומרה הצפויה נמוכה אף היא.

כן צוין כי מדובר בהתנהגות שאינה מאפיינת את הנאשם, אשר תפקודו הינו תקין ונורמטיבי לאורך השנים.

בסיכום, קצינת המבחן המליצה על הטלת עונש שיקומי של צו מבחן ו-200 שעות של"צ כעונשים חינוכיים, לאור קיומם של גורמי סיכוי לשיקום משמעותיים בעניינו של הנאשם וכן כגורמים מפחיתי סיכון להישנות עבירות, זאת בנוסף לפיצוי למתלונן.

לנאשם גובשה תכנית של"צ מתאימה.

קצינת המבחן הוסיפה כי לאור רצונו של הנאשם לאיחוי הפגיעות והחרטה שביטא, תבחן אפשרות התאמת המקרה להליך גישור פוגע נפגע (גפ"ן) במסגרת צו המבחן, זאת באם תהיה הסכמה של הצדדים להשתתף בתהליך.

באשר להרשעה - אף שלא הוצגו מסמכים לפגיעה קונקרטיית, הומלץ על ביטולה, זאת בהתחשב בהיות האירוע, אירוע חריג להתנהלותו של הנאשם, ובהעדר עבר פלילי, וכן בהתחשב בסיכון הנמוך להישנות עבירות וכחיזוק סיכויי שיקומו, לאור מצבו הנפשי והרגשי של הנאשם.

ב"כ המאשימה טענה כי המלצת שרות מבחן הינה מקלה מאוד ורואה לנגד עיניה את הנאשם בלבד.

נטען כי כתב באישום מתאר אירוע אלים כאשר הנאשם מתכנן וממתין למתלונן לסיום עבודתו, מפתיע אותו עת הוא לא

צופה זאת ותוקף אותו באגרוף בפניו, תוך גרימת חבלות חמורות למתלונן.

נטען כי הנזק הפוטנציאלי היה חמור אף יותר.

נטען כי מתחם הענישה ההולם בעבירה של גרימת חבלה חמורה נע בין 6 חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר.

צורפה פסיקה רלוונטית:

כך בע"פ 4891/12 **רותם מור נ' מד"י** נדחה ערעורו של הנאשם על גזר דינו של בית המשפט המחוזי שגזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

כמו כן בע"פ 8991/10 **יעקב מכבי נ' מד"י** נדחה ערעורו של הנאשם על גזר דינו של בית המשפט המחוזי שגזר עליו 36 חודשי מאסר לאחר שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

בנסיבות המקרה, כאשר נלקחה בחשבון הודיית הנאשם, לקיחת האחריות, נסיבותיו כפי שבאות לידי ביטוי בתסקיר, עתרה ב"כ המאשימה ל-6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, לצד מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן.

לאור כל זאת, ולאור החבלות המשמעותיות שנגרמו למתלונן ועל אף העדר עבר פלילי נטען כי אי הרשעה אינו במקום, ונדרשת ענישה משמעותית וקונקרטיית.

ב"כ הנאשם טען כי המאשימה, בעתירתה, למעשה מתעלמת מהמלצת שירות המבחן בתסקירו, אשר נערך ביסודיות ובחן את מישורי חייו השונים של הנאשם בטרם מתן המלצה.

נטען כי התסקיר שהתקבל הינו תסקיר חיובי ביותר ועולה ממנו נכונות של הנאשם לפעול לשינוי, העדר עבר פלילי ומסוכנות נמוכה.

ב"כ הנאשם טען כי יש להתייחס לאירוע בהקשר הנכון ולהתייחס לכך שבאותה סיטואציה גם הנאשם נפגע והיה בבית חולים לאחר שהמתלונן הכה בו באגרופיו.

הוצגה תעודה רפואית.

בנוסף נטען כי הנאשם עובר טיפולים פסיכיאטריים ומטופל תרופתית בהיותו סובל מדימוי עצמי נמוך, חרדה ודיכאון.

הוצגו מסמכים.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם התגורר באזורים קשים בעיר אxxxx ולמרות זאת הצליח להתרחק מצרות ולשמור על אורח חיים נורמטיבי, ובנסיבות הרשעה עלולה לפגוע בדימויו העצמי הנמוך של הנאשם ולפגוע במאמציו במשך השנים.

נטען כי התקיפה היתה על רקע הקנטות של המתלונן בנוגע לאביו של הנאשם, אשר נפטר מספר שנים קודם לכן ממחלת הסרטן. נטען כי הנאשם ביקש מהמתלונן שיחדל כמה פעמים, אך המתלונן לא התייחס לכך.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם מתפקד כמפרנס וכראש המשפחה בעוד שאמו, שהינה אישה מבוגרת, סובלת מבעיות

רפואיות רבות בהתאם לאמור במסמכים שצורפו.

כן נטען כי הנאשם היה מעורב בתאונת דרכים ומטופל עקב כך בפיזיותרפיה. הוגשו מסמכים מתאימים.

ב"כ הנאשם טען כי על אף הקשיים השונים עימם התמודד הנאשם הוא שימש כלוחם באצא, קיבל פעמיים את אות השרות המבצעי ומשרת בשרות מילואים פעיל עד היום וכן לקח חלק בתוכנית "אצא".

נטען כי מדובר באירוע חריג להתנהלותו של הנאשם, הוא לקח אחריות, חסך זמן שיפוטי יקר והביע התעניינות רבה בהשתתפות בהליך גישור עם המתלונן.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הינו בחור צעיר, ומעבר לפגיעה תעסוקתית, הרשעה עלולה לפגוע בו מבחינה נפשית בהיותו מצוי בהליך טיפולי - נפשי ובהתחשב בפגיעה בדימויו העצמי.

ב"כ הנאשם הגיש תלושי שכר של הנאשם המהווים את הכנסתה של המשפחה, כאשר ברקע קיימות גם הלוואות שיש להחזיר.

בנסיבות החריגות שתוארו, ובפרט בהתייחס למצבו המקצועי והכללי של הנאשם טען ב"כ הנאשם כי יש לקבל את המלצת שרות המבחן.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי אין בנסיבות המקרה שבפני הצדקה לביטול ההרשעה.

העבירה הינה חמורה, מבחינת רף האלימות הגלום בה והתכנון המוקדם מצד הנאשם, וכן אין מדובר בצעיר שטרם עמד על משמעות מעשיו ואישיותו אינה מגובשת, שכן הנאשם היה בן 30 שנים בעת ביצוע העבירה.

גם הפגיעה התעסוקתית העתידית הינה תאורטית גרידא, והטענה לפגיעה בדימוי העצמי אינה בעלת משקל מספיק בנסיבות העניין כדי להטות את הכף לעבר אי הרשעה, כשמנגד עומדת חומרת העבירה.

לפיכך אני מותירה את ההרשעה על כנה.

מתחם הענישה הינו, בהתאם לפסיקה הנוהגת, החל מעבודות שירות לתקופה קצרה ועד מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים.

בנסיבות העניין, אני רואה מקום לסטות לקולא מהמתחם משיקולי שיקום הנאשם, לנוכח התהליך הטיפולי הפסיכולוגי והפסיכיאטרי שמקבל הנאשם בשנים האחרונות, בצירוף נטילת האחריות והבעת החרטה, העבר הנקי והתפקוד הנורמטיבי, הנסיבות האישיות והמשפחתיות הלא פשוטות עמן מתמודד הנאשם, והתסקיר אשר צופה כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם הינו נמוך.

לפיכך אני מאמצת את המלצות שירות המבחן לגבי רכיבי הענישה, וגוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

צו מבחן למשך שנה, בתנאים שיקבע שירות המבחן, לרבות השתתפות בהליך של צדק מאחה ככל שיבשילו התנאים לכך.

של"צ בהיקף של 200 שעות במסגרת שגיבש שירות המבחן.

8 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

4 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪ אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.1.18.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג תשרי תשע"ח, 03 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.